

Sygn. akt V CSK 517/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko U. J. i M. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego
w K.

z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt XIX Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

O oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami ich interpretacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.).

Skarżący motywowali występowanie oczywistej zasadności skargi brakami w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji, przyjmującymi przede wszystkim postać zaniechania ustaleń faktycznych oraz odniesienia się do zarzutów apelacji. Nie sprecyzowali jednak, jakiego rodzaju zaniechania mają na myśli; odwołali się natomiast do wyводу prawnego zamieszczonego w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. W związku z tym należy zauważyć, że - zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego - wnoszący skargę kasacyjną ma obowiązek w sposób konkretny i wyraźny przedstawić okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie. Sąd Najwyższy nie ma obowiązku "odnajdywania" w treści kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie; jest jedynie uprawniony (i obowiązany) do dokonania oceny, czy argumenty przedstawione przez skarżącego mają taką wagę, że przemawiają za przyjęciem kasacji do rozpoznania. Ponadto, choć argumentacja skarżącego może się niekiedy w obu tych kwestiach częściowo pokrywać, to orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny przyczyn

kwalifikowanych przez ustawodawcę, a określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., gdyż tylko one i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. "przedsądu" i decydują o jego wyniku (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lutego 2014 r., I PK 262/13; z dnia 29 sierpnia 2001 r., IV CKN 235/01; z dnia 12 lipca 2007 r., V CSK 201/07; z dnia 7 stycznia 2014 r., II PK 222/13 - nie publ.).

Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają zatem oceny przedstawionej skargi jako oczywiście zasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).